

“ମିଠେ ବଜେ:—ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କର ତେବେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ, ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ମିଳିଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଯଦି ଅତିହିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ନ ହେଉଛି ତେବେ କ’ଣ ବୁଝିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ପାପ ହେଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ ହୋଇଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେହିଭଳି ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ହେଉ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଗୋପ ଗୋପୀ ମନେ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଅତିହିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେଉ ନାହିଁ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଭୁଲ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ସତ୍ୟ ସମାଚାର ଶୁଣାଇ ଶ୍ରୀମତ ନେଇ ଆଗକୁ ବଢିତାଲ ।

ୱାମ୍ ଶାନ୍ତି । ନିରାକାର ଭଗବାନୁବାଚ । ଶିବଙ୍କୁ ହିଁ ନିରାକାର ଭଗବାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ଯଦିଓ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ତେର ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ବିଷ୍ଣୁର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ବାବା ନିଜେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ନିଜର ପିତା ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ - ହେ ପତିତ-ପାବନ, ତେବେ ଏହି ପତିତ-ପାବନ ନାମ ତ କେବଳ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ନାମ ହେବ ନା । ବହୁତ ନାମ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବାୟ ନମଃ କହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର କେବଳ ଗୋଟିଏ ନାମ ଏବଂ ତାହା ହେଲା ଶିବ । ରତୟିତା ମଧ୍ୟ ସେହି ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ବହୁତ ନାମ ରହିବ ତେବେ ଦୃଢରେ ପଡିବେ । ଯେପରି ତୁମର ନାମ ପୁଷ୍ପା ତା ବଦଳରେ ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ଶାଲା କହି ଡାକିବି ତେବେ ତୁମେ ଶୁଣିବ ? ନାଁ, ଭାବିବ ଆଉ କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କଥା ହେଲା ନା । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କର ନାମ ଏକ, କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନାମ ଗୋଟିଏ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଗଙ୍ଗା ନଦୀକୁ କେବେହେଲେ ଯମୁନା ନଦୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷର ଗୋଟିଏ ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଥାଏ । ସେହିପରି ଏହି ଶିବ ନାମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ ଏବଂ ଶିବାୟ ନମଃ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାୟ ନମଃ, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାୟ ନମଃ, କିନ୍ତୁ ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ କହନ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟେ ନମଃ କାରଣ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ, ନିରାକାରଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କର ନାମ ଗୋଟିଏ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଯଦି ବହୁତ ନାମ ରଖି ଦିଆଯିବ ତେବେ ଦୃଢରେ ପଡିବେ । ରେସପଣ୍ଡ ମିଳିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଆସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ଶିବାୟ ନମଃ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ନାମ ଠିକ୍ ଅଛି । ଶିବ ଶଙ୍କର କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଶିବ ଏବଂ ଶଙ୍କର ନାମ ତ ଅଲଗା ଅଟେ । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ଅଲଗା ଅଲଗା । ସେଠାରେ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କହିବେ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ତ ନିଜର ଦୁଇ-ଦୁଇଟି ନାମ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଏପରି ଦୁଇଟି ନାମ ନଥିଲା । ରାଧାଙ୍କର ନାମ ଅଲଗା ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଲଗା, ଏଠାରେ ତ ଜଣଙ୍କର ନାମ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଜଣେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଏକ । ତାଙ୍କୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । କହନ୍ତି ଆତ୍ମା ଏକ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ, ଯାହାକି ଭୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଥାଏ, ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ହୋଇଥିବେ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆତ୍ମା ଛୋଟ ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଏକଥା ବହୁତ ସହଜ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଡାକୁଥିଲ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । କିନ୍ତୁ ସେ ଏଠାକୁ ଆସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଗଙ୍ଗାକୁ ପତିତ-ପାବନୀ ବୋଲି ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ପତିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲି - ମନମନଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ନାମକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ବର୍ଷା ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ । ମନମନଭବ କହିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଭୁଲିଯାଇଛ,

ସେଥିପାଇଁ କହୁଛି ମୋତେ ଏବଂ ମୋର ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିବ । ଯେପରି ଲୌକିକ ଦୁନିଆରେ ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଆସିଲା ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । କନ୍ୟା ଜନ୍ମହେଲେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଏକ ତାରକା ସଦୃଶ । ତେବେ ତାହା ପୁଣି ଆଜ୍ଞୁଟି ସଦୃଶ କିପରି ହୋଇପାରିବ । ଆତ୍ମା ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ ଯେ, ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ହଁ, ଏହାକୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇପାରିବ କାହିଁକି ନା ଏହା ଅବ୍ୟକ୍ତ ଜିନିଷ ଅଟେ । ଚୈତନ୍ୟ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲା ପୁଣି ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲା ନାହିଁ, କେବଳ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ଏହାକୁ କୁହାଯିବ ଭକ୍ତିର ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିର ଫଳ । ଯିଏ ବହୁତ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃ କାଳଦା ଅନୁସାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଫଳ ମିଳିବ । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଏକାଠି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ଭକ୍ତିର ଫଳ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ରାଜତ୍ୱ ରୂପରେ ମିଳୁଛି । ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତକାର ତ ବହୁତ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବୁ ଯେ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ରୂପ ନେଇ ତୁମେମାନେ ଭକ୍ତି କରି ଆସିଛ । ସାକ୍ଷାତକାରକୁ ଯୋଗ ଅଥବା ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁମାନେ ନୌଥା ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ହେଉଥିଲା । ଏବେ ସାକ୍ଷାତକାର ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ଦେବା-ଦେବତା ଧର୍ମର ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ବାକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇବା ପାଇଁ ବାବା କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗକୁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମା ତଥା ନିଜର ଦେହରୁ ମଧ୍ୟ ହଟାଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯେପରି ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା କାମ ମଧ୍ୟ କରୁଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମନ ପ୍ରେମିକଙ୍କ ପାଖରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମକୁ ସିଦ୍ଧିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ ଲାଗୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସିଦ୍ଧି ଓହ୍ଲାଇଛ । ଆତ୍ମାରେ ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ ଖାଦ ମିଶୁଛି । ସଂସାରରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ତମୋ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଏବେ ତମୋରୁ ସଂସାରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଜମ୍ମ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସଂସାରପ୍ରଧାନ ହେଉଛ ।

ତେଣୁ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ତ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ସେନ୍ସିବୁଲ୍ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି - ବାସ୍ତବରେ ଏହା ବହୁତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ଅଟେ । କେହି କେହି ନିଜର ଚାର୍ଟ ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖି ଜଣାଉଛନ୍ତି, କେହି ଜଣାଉନାହାନ୍ତି । ତେବେ ନିଜ ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ବାବାଙ୍କୁ କହିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ନ କରିବ ତେବେ ବର୍ଷା କିପରି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ କାଳଦା ଅନୁସାରେ କେହି ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହାନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ସ୍ମରଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ତଳକୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରିବ ତେବେ ଖାଦ ବାହାରିଯିବ, ତେଣୁ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀର ଅଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଚାଲିଥିବ । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି - ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ତେବେ ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ରାଜତ୍ୱକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏପରି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ ଯେ, ସମସ୍ତେ ସମାନ ଦୌଡିବେ । ରେସ୍ରେ ମଧ୍ୟ ଟିକିଏ ନା ଟିକିଏ ଫରକ ପଡିଥାଏ । ନମ୍ବରଫ୍ରିମ ପୁଣି ପ୍ଲସ୍ରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ରେସ୍ ହେଉଛି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଯାଦ କରିବା । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେମାନେ ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯଦି ଏବେ ମଧ୍ୟ ପାପ କରିବା ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଶହେଗୁଣା ହୋଇଯିବ । ଏମିତି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କହୁନାହାନ୍ତି । ଯାହାକି ପୁଣି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲୁଛି, ସେମାନେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ନିଜର ପାପ କର୍ମ ବାବାଙ୍କ ଆଗରେ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଲଜ୍ୟା ଲାଗୁଛି । ସତ୍ୟ ନ କହିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ହିଁ ଧୋକା ଦେଉଛନ୍ତି । କାହା କାହାକୁ ତର ଲାଗୁଛି - ବାବା ଆମର ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ କ'ଣ କହିବେ । କେହି କେହି ତ ନିଜର ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲକୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ତାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ବଡ଼-ବଡ଼ ଭୁଲ୍ ତ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଛାଡୁ ନାହିଁ । ମାୟା ପହିଲମାନ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଚକ୍ର ଭିତରକୁ ନେଇଆସୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରେ ବାହାଦୂର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ମିଛ କହିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ । ସତ

କଥା କହିଦେଲେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ବାବା ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ନା କିଛି ଚାଲୁଅଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା ରହିଛି । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେବାକୁ ଯାଉଛ, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଡୁ ବୁଦ୍ଧିକୁ ହଟାଅ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । ତୁମେମାନେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ଗଲଣି । କାହାର ଜନ୍ମ ଯଦି ଓଲଟା ସିଧା ହେଲା ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଡିଫେକ୍ଟିଭ୍ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେବେ ନିଜର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଏପରି ହୋଇଥାଏ । ବାକି ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ପ୍ରଥମତଃ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ମିଛ, ପାପ କିଛି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ବହୁତ କ୍ଷତି ହେବ । ଦେଖ, ଯଦି ଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିକିତ୍ସା ବି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ସିଏ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲେ, ବାବା ମୋତେ କ୍ଷମା କର । ମୁଁ ଏପରି କାମ ଆଉ କେବେ ବି କରିବି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏହିପରି ଭୁଲ୍ ଅନେକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେଉଛି, ତୁମେ ତ ସତ୍ୟ କହୁଛ, ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ଶୁଣାଉ ନାହାନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ କନ୍ୟା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କେବେ ବି କେଉଁଆଡେ ଯାଉ ନାହିଁ । ଯେପରି ବୟେର ଡକ୍ଟର ନିର୍ମଳା ନୟରଘ୍ନାନ ଅଟନ୍ତି । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୃଦୟ, କେବେ ବି ହୃଦୟରେ ଓଲଟା ବିଚାର ଆସୁ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କନ୍ୟା ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କେବଳ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହୁ । ହାତ କାମ ଆଡକୁ ଏବଂ ହୃଦୟ ବାବାଙ୍କ ଆଡକୁ ଥାଉ । ଏହି ଅବସ୍ଥା ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ । ଯାହା ପାଇଁ ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି - ଅତିଦ୍ୱିୟ ସୁଖ ଗୋପଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ପାପ କର୍ମ କରିବ ତେବେ ଏହି ଅବସ୍ଥା ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଏବଂ ମନ୍ଦ କର୍ମର ଫଳ ମିଳିଥାଏ । ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଯଦି କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବ । ଯେପରି କର୍ମ କରିଛ ତାହା ତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ନିଜେ ହାଜିର ଅଛନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ତଥାପି ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ ଅଛି ନା, ଧର୍ମରାଜ ମୋ ସାଥରେ ଅଛି । ବଞ୍ଚିମାନ ମୋତେ କିଛି ହେଲେ ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବାବା ତ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆମେ ମନରେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ କ୍ଷମା ମାଗି ନେଉଛୁ, କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ କ୍ଷମା ହେବ ନାହିଁ । ପାପ କେବେ ବି କାହାର ଲୁଚି ରହିବ ନାହିଁ । ପାପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦିନକୁ ଦିନ ପାପାୟା ହୋଇଯିବ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିବ ଏହିପରି ହେବ । ରେଜିଷ୍ଟର ଖରାପ ହୋଇଯିବ । ଥରେ ମିଛ କହିଲେ, ସତ୍ୟ କହିଲେ ନାହିଁ, ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଏମାନେ ଏହିପରି କାମ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ମିଛ କେବେ ଲୁଚି ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ତଥାପି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - କଖା କା ଚୋର ସୋ ଲଖା କା ଚୋର ଅର୍ଥାତ୍ ଛୋଟ ଚୋରାକୁ ମଧ୍ୟ ଚୋରା ହିଁ କୁହାଯିବ । ସେଥିପାଇଁ କହିବା ଦରକାର, ଆମ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୋଷ ହୋଇଗଲା । ଯଦି ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ତେବେ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା, ସ୍ୱତଃ ନିଜେ କାହିଁକି କହୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ କଥା ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ଶ୍ରୀମତ ମିଳିବ । କେଉଁଠାରୁ ଚିଠି ଆସିଲେ ପଚାର କ'ଣ ଉଠୁ ଦେବୁ । ଅନେକଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି - ଯାହାକୁ ସେମାନେ ଲୁଚାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଲୌକିକ ଘରୁ କିଛି ମିଳୁଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭଲେ ପିନ୍ଧ, ତେବେ ରେସ୍‌ପନ୍‌ସିବୁଲ୍ ବାବା ହୋଇଗଲେ । ଅବସ୍ଥା ଦେଖୁ ପୁଣି କାହାକୁ କହନ୍ତି ଯଜ୍ଞକୁ ପଠାଇଦିଅ । ତୁମକୁ ମିଳିଥିବା ଜିନିଷକୁ ବଦଳେଇ ଦେଲେ ଠିକ୍ ହେବ ନଚେତ୍ ତାହା ମନେ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବହୁତ ଖବରଦାର କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଏହି ମାର୍ଗ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ପାଦେ-ପାଦେରେ ସର୍ଜନଙ୍କର ରାୟ ନେବାକୁ ହେବ । ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଏହିପରି ଚିଠି ଲେଖା ତେବେ ଯାଇ ତାର ଲାଗିବ, କିନ୍ତୁ ବହୁତଙ୍କ ପାଖରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଖାତା ଖରାପ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଫାଇଦା ମିଳିବ । ଏହି ରାସ୍ତା କେତେ ସହଜ । କେବଳ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ବୁଝାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ବାବା ଏବଂ ବର୍ଷାକୁ ମନେ ପକାଅ । ପ୍ରଜା ତିଆରି ନ କରିଲେ ରାଜା ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଲୁଚାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ବାବାଙ୍କର କଞ୍ଚିତ୍ତ ହେଲା ବୁଝାଇବା । ଯେପରି କେହି ନ କହିବେ ଯେ

ଆମକୁ ଏକଥା ଜଣା ନଥିଲା । ବାବା ସବୁର ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜର ଭୁଲକୁ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ କହିଦେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କୁହନ୍ତି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, ପୁନର୍ବାର କେବେ ସେହି ଭୁଲ୍ କରିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କହି ଦେବାରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ବାବା, ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବେ । ନଚେତ୍ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଏକଦମ୍ ଖସିଯିବ । ତାଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଖସିଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ମଧ୍ୟ ଖସିଗଲ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସିଧାସଳଖ ନେଇଯିବୁ, କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ବାବା ଯେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ବାବାଙ୍କୁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ସେତେ ବୁଦ୍ଧି ବାହାରକୁ ପଳାଇଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ସିଧାସଳଖ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହାର ପରେ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଉଛି । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଗୀତା ହେଉଛି ଭାରତର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶାସ୍ତ୍ର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣୀ ଗୀତା, ଯାହାର ଗାୟନ ସ୍ବୟଂ ଭଗବାନ କରିଥିଲେ । ବାକି ସବୁ ଧର୍ମ ତ ପରେ ଆସୁଛି । ଗୀତା ହେଉଛି ମାତାପିତା, ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଲେ ତା'ର ସନ୍ତାନ । ଗୀତାରେ ହିଁ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କୁହାଯିବ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର ତ କେବଳ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ । ଏକଥା ବିଲକୁଲ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ସ୍ଥାପନା, ଏଭଳି ତ କେବେ କହୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ, କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଦ୍ବାରା ସ୍ଥାପନା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କାହାର ସ୍ଥାପନା ? ବିଷ୍ଣୁପୁରାଣ । ଏହି ଚିନ୍ତା ତ ହୃଦୟରେ ଛପିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ବାରା ବର୍ଷା ନେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଦାଦାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି କାହା ସହିତ ମିଶୁଛୁ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଯେହେତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ତେଣୁ ପ୍ରତିପାଦରେ ଆତ୍ମିକ ସର୍ଜନଙ୍କ ଠାରୁ ରାୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାରେ ହିଁ ଫାଇଦା ରହିଛି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ଦେହ ଏବଂ ଦେହଧାରୀଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ହଟାଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । କର୍ମଧାରା କରି ମଧ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଶକ୍ତିରୂପୀ କିରଣ ଦ୍ବାରା ଦୋଷ, ଦୁର୍ବଳତା ରୂପୀ ଆବର୍ଜନାକୁ ଭସ୍ମ କରୁଥିବା ମାଷର ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମାଷର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜର ଶକ୍ତିରୂପୀ କିରଣ ଦ୍ବାରା ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆବର୍ଜନାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଭସ୍ମ କରିଦିଅନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟର କାମ ହେଲା ଆବର୍ଜନାକୁ ଏଭଳି ଭାବରେ ଭସ୍ମ କରିଦେବା ଯାହାକି ତା'ର ନାମ, ରୂପ, ରଙ୍ଗ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ମାଷର ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶକ୍ତି ବହୁତ ଚମତ୍କାର କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ଯଥା ସମୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଜଣାଥିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବ ସେହି ସମୟରେ ସେହି ଶକ୍ତି ଦ୍ବାରା କାର୍ଯ୍ୟ କରାଅ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଭସ୍ମ କର ତେବେ କୁହାଯିବ ମାଷର ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଦିବ୍ୟଗୁଣର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇ ନିଜର ଜୀବନ ରୂପୀ ଫୁଲତୋଡା ଦ୍ବାରା
ଦିବ୍ୟତାର ମହକ ବିଛୁରିତ କର ।